

Γ1. Ίσως, λοιπόν, κάποιος από τους πολλούς που ισχυρίζονται ότι ασχολούνται με τη φιλοσοφία θα μπορούσε να πει ότι ο άδικος δεν θα μπορούσε να γίνει δίκαιος ούτε ο σώφρων αλαζόνας ούτε κανένα άλλο από αυτά των οποίων το χαρακτηριστικό είναι η μάθηση αυτός που τα έμαθε θα μπορούσε ποτέ να τα μην τα γνωρίζει. Εγώ για αυτά δεν έχω την ίδια γνώμη. Γιατί διαπιστώνω ότι, όπως ακριβώς αυτοί οι οποίοι δεν ασκούν το σώμα δεν μπορούν να κάνουν τα έργα του σώματος, έτσι και εκείνοι που δεν ασκούν την ψυχή δεν μπορούν (να εκτελούν) τα έργα της ψυχής. Γιατί δεν μπορούν να κάνουν αυτά που πρέπει ούτε αυτά από τα οποία πρέπει να απέχουν. Γι' αυτό και οι πατέρες τους γιους τους, ακόμη και αν είναι σώφρονες, τους εμποδίζουν από τους πονηρούς ανθρώπους, επειδή η συναναστροφή με τους χρηστούς ανθρώπους (είναι) άσκηση της αρετής, ενώ (η συναναστροφή) με τους πονηρούς είναι καταστροφή. Το επιβεβαιώνει και από τους ποιητές αυτός που λέει: «Από τους καλούς θα μάθεις καλά. Εάν όμως συναναστραφείς με κακούς, θα χάσεις και τον νου που έχεις» και επιπλέον αυτός που λέει: «Ο ενάρετος, βέβαια, άνθρωπος άλλοτε γίνεται κακός και άλλοτε καλός»

Γ2.α. σώφροσι

ἀσκοῦν

υἱέσι

τοῦ ποιητοῦ

κακίονας ἢ κακίους - χείρονας ἢ χείρους - ἥσσονας ἢ ἥσσους

Γ2.β. φιλοσόφει

ἐγνων

πεπράγασι

ἀφεξόμεθα και ἀποσχησόμεθα

ἀπόλλυσι

Γ3.α. ἄδικος: Κατηγορούμενο στο δίκαιος

περὶ τούτων: Εμπρόθετος προσδιορισμός της αναφοράς

ῥών: Ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός, γενική διαιρετική

ἀπέχεσθαι: Τελικό απαρέμφατο, αντικείμενο του δύνανται (ταυτοπροσωπία)

κακοῖσι: Αντικείμενο του συμμίσης

Γ3.β. ὁ μαθὼν: οὗτος, ὃς ἔμαθε

ὥς οὔσαν: ἐπειδὴ ἐστι

Γ3.γ. ὅτι οὐκ ἂν ποτε ὁ δίκαιος ἄδικος γένοιτο:

Εἶναι δευτερεύουσα ονοματική, ειδική πρόταση ως αντικείμενο του εἵποιεν ἂν.

Εισάγεται με τον σύνδεσμο ὅτι και εκφέρεται με ευκτική του πλαγίου λόγου, γιατί εξαρτάται από ρήμα παρελθοντικού χρόνου.